

Загадкова кімната

Про книгу

Коли Ліза Кендал винайняла кімнату у вікторіанському маєтку в Північному Лондоні, то й гадки не мала, що на неї чекає. У приліжковій шафці вона знаходить передсмертну записку, вочевидь залишену попереднім власником її кімнати. Стривожена відкриттям, дівчина вирішує довідатися, ким був чоловік і що привело його до самогубства. Орендодавці наполягають, що перед Лізою інших жильців у них не було. Та їм нема віри — особливо після чергової знахідки: записів небіжчика на стінах винайнятої кімнати. Пошук відповідей приведе дівчину на межу божевілля. Чи стане їй духу розплутати клубок загадок та брехні і дізнатися правду, а чи Ліза стане ще однією жертвою кімнати на винайм?..

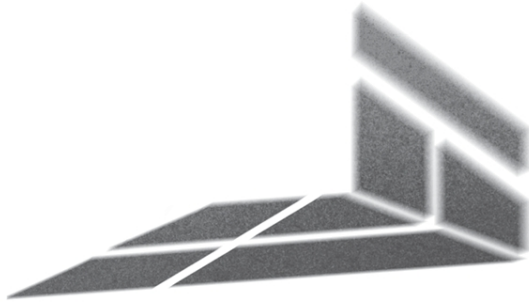
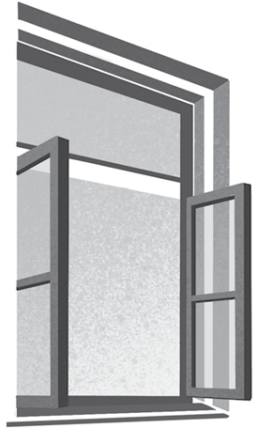
ДРЕДА СЕЙ МІТЧЕЛЛ

ЗАГАДКОВА КІМНАТА

Про що мовчать стіни?

Це такий динамічний текст, що розвиток сюжету просто неможливо передбачити.
Crime Scene Magazine

КСД

DREDA SAY MITCHELL

**SPARE
ROOM**

A Novel

ДРЕДА СЕЙ МІТЧЕЛЛ

ЗАГАДКОВА КІМНАТА

Роман

ХАРКІВ
2022 КСД

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9422-6 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

This edition published by arrangement with Lorella Belli Literary Agency
Ltd. and Synopsis Literary Agency

Перекладено за виданням: Mitchell D. S. Spare Room: A Novel / Dreda
Say Mitchell. — Cambridge : Bloodhound Books, 2019. — 282 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Березіної*

Дизайнер обкладинки *Вікторія Дорошенко*

Мітчелл Д. С.

М67 Загадкова кімната : роман / Дреда Сей Мітчелл ; пер. з англ.
Д. Березіної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2022. — 288 с.

ISBN 978-617-12-9329-8
ISBN 978-1-912986-05-7 (англ.)

Коли Ліза Кендал винайняла кімнату у вікторіанському маєтку в Північному Лондоні, то й гадки не мала, що на неї чекає. У приліжковій шафі вона знаходить передсмертну

записку, вочевидь залишену попереднім власником її кімнати. Стривожена відкриттям, дівчина вирішує довідатися, ким був чоловік і що привело його до самогубства. Орендодавці наполягають, що перед Лізою інших пожитків у них не було. Та їм нема віри, особливо після чергової знахідки — записів небіжчика на стінах винайнятої кімнати. Пошук відповідей приведе дівчину на межу божевілля. Чи вистачить їй духу розплутати клубок загадок та брехні, а чи Ліза стане ще однією жертвою кімнати на винайм?..

УДК 821.111

© Dreda Say Mitchell, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Існує тільки те, чого нема.
Вільям Шекспір. Макбет. Переклад Ю. Корецького

Пролог

Цього разу він і справді збирався це зробити.

На тумбочці біля ліжка стояли невідкоркована пляшка бренді й келих. Але цього разу йому не потрібно було стимулювати себе у штучний спосіб ані алкоголем, ані транквілізаторами — ці останні він приймав був тоді, раніше, коли також збирався це зробити. В руках він тримав листа, в якому пояснював своє рішення. За ці роки й листів таких йому також доводилося писати чимало. Деякі були короткі, інші довгі. Деякі — щирі й лаконічні, в них він одразу переходив до справи. Інші — розлогі й плутані, в них він благав розуміння й співчуття в усіх одразу, зацікавлених і незацікавлених осіб. Багато цих листів так і zostалися недописаними — він полишав їх, коли до нього приходило розуміння, що насправді він не збирається цього робити.

Але цього разу він зважився. Справді зважився.

Йому не хотілося зводити очі, але він змусив себе глянути на мотузку, прив'язану там, угорі. Під нею стілець. Все було так просто. Зіп'ястися на стілець. Затягнути на шиї зашморг. І зробити крок. Кілька хвилин болю й паніки, а потім мотузка зробить свою справу, видушить з тебе життя. Більшість людей були б вдячними, якби перед смертю на них чекали всього-на-всього кілька хвилин болю.

Замолоду йому трапляло бачити чимало смертей. Кілька секунд агонії — то така дрібниця. А ще він читав, що коли вішаєшся, то впродовж тих останніх кількох хвиль, коли мозку вже бракує кисню, біль минає і ти просто безтурботно пливеш собі, відбуваєш у небуття. І саме цього він жадав найбільше.

Небуття.

В глибині будинку знову лунали роздратовані голоси, там люто сварилися. Він чув її крики, чув, як той, другий, горлав щось у відповідь. Чому б їм не постуляти пельки? Чому не подарувати йому ці останні кілька дорогоцінних хвилин спокою, на які він заслуговував, — перш ніж він покине цей світ назавше?

Будинок знову огорнула тиша.

Він сів на ліжку й потягнувся по пляшку бренді. Кілька ковтків лиха не накоять. Він не прагнув відчуття хмільної бравади — просто хотів прогнати холод, який засів там, усередині. Він наповнив келих по

вінця, потім знову звів очі на зашморг, цмулячи пекучу рідину. Відтак знову налив собі бренді. Й тільки зробивши це втретє, збагнув, що коїть.

Все відбувалося точнісінько так само, як тоді, у попередні рази. Він знову напивався як чіп. Ладний на все, аби лиш не робити того, що намірився. Відсунувши вбік пляшку й келих, він обережно поклав обіч з ними листа й звівся.

Ледь заточуючись під впливом алкоголю, він здолав кілька кроків, що відділяли його від стільця, і на непевних ногах видерся на нього. Міцно вхопив зашморг, натягнув його на шию. Поправив вузол — наче на краватці. Заплющив очі, кілька разів глибоко вдихнув. Зосередився, намагаючись позбутися будь-яких сумнівів, а тоді вдав, ніби робить крок зі стільця. Відсахнувся. Підступився ближче до краю, знову вдав був, ніби робить крок. Нога на кілька секунд втратила опертя, затим він знову відсмикнув її.

Він аж похлинувся розпачем. Ну чому, коли єдине, чого йому так кортіло, — це небуття, він не спроможний зробити цю просту річ?

Правильну річ. Єдину можливу річ.

Там, унизу, знову сварилися. Ну чому вони не можуть постуляти писки? Просто, хай їм грець, постуляти писки?..

Він послабив зашморг і зліз зі стільця. Зашпортуючись, квапливо повернувся до ліжка й налив собі ще бренді. Взяв свого листа і з похмурою усмішкою ретельно пошматував його на рам'я і вкинув у пластикове відро, яке використовував як кошик для сміття.

«Всім зацікавленим особам»? Дурня яка. Всі зацікавлені особи були давно вже мертві чи поїхали світ за очі. Нікого не цікавили ані його пояснення, ані перепросини, ані навіть він сам. Він кинув келих на ліжку і вхопив пляшку за шийку. Можливо, якщо він її видудлить усю, до останньої крапельки, то не вагатиметься, коли знову опиниться на стільці, — так само, як п'яний водій уже не вагається, сівши за кермо. Він квапливо заходився ковтати бренді, аж допоки не почало пекти горло, а відтак знову відставив пляшку.

Здолавши в кілька кроків відстань, що відділяла його від стільця, він знову видерся на нього. Затягнув зашморг, заплющився, обхопив себе за плечі, наче намагаючись обійняти небуття.

Він простояв незрушно досить довго. А потім знову розплющився. Фізична оболонка його була п'яна, а от сам він — ні. Він був тверезий,

з ясною головою і зашморгом на шиї.

Все це було брехнею. Насправді цього разу він також не збирався цього робити. І наступного разу він цього не скоїть також. Краще вже він буде живим мерцем, ніж зробить те, що слід зробити. Слабак, слабак, слабак. От він хто. Жалюгідний слабак. І саме його слабкість тоді призвела до трагедії.

Він смикнув за зашморг, зтягнутий під підборіддям. Заходився розв'язувати вузол, нетверезо похитуючись. Заточився, пойнятий п'яним розпачем. Зашморг зтягнувся, врізаючись у шию. Охоплений сліпою панікою, він спробував був утримати рівновагу, але послизнувся й зірвався зі стільця. Сам стілець завалився на бік. Боже милий! Він підвиснув у повітрі, смикаючи руками й ногами. Скрикнув. Повітря перестало надходити до легень і виходити з них. Кричати вже не вдавалося — з горла виривалося саме розпачливе придушене булькотіння. Він учепився в зашморг обома руками й спробував був розтягнути його. Але зняряддя смерті хіба дужче зтягувалося навколо шиї.

Охоплений розпачем, він спробував ухопитися за мотузку над головою ослаблими пальцями — в останній надії врятуватися. На якусь мить йому це вдалося. Легені спрагло ввібрали в себе дорогоцінне повітря. А потім повітря закінчилося. Зморені руки зісковзнули з мотузки, долоні й пальці обпекло болем. Зашморг смикнув голову назад, мотузка натяглася. Його руки й ноги сіпнулися востаннє, і те життя, що в ньому ще залишалось, згасло.

А відтак прийшло небуття.

Оголошення

Кімната на винайм.

*Новинка! Чудова кімната з двоспальним ліжком для одного
пожилця!*

*Просто дивовижна кімната в чарівному великому будинку
у Північному Лондоні.*

Простора й затишна, світла і зручна.

Ідеальне поєднання сучасного комфорту і старовинного Лондона.

Свіжий ремонт, нове меблювання.

Комунальні платежі включені у вартість оренди.

До станції метро хвилина пішки.

Усі принади міста зовсім поряд.

Безкоштовний wi-fi.

*Власники будинку мріють знайти пожилця, якому припаде до серця
їхня домівка! :)*

Розділ перший

Мені перехоплює подих, коли я роздивляюся будинок. Він великий, ба навіть величний. Три поверхи, мабуть, ще й підвал є. У променях пообіднього підосіннього сонця кам'яні стіни набули теплого й затишного відтінку пісочного печива. Приємне видовище. Фасадом в'ється плющ — аж до масивних димарів, де облаштувалася зграйка птахів, згори вниз позираючи на світ. Жодна з пташок не цвірінькає. Можна завиграшки уявити, що колись, за давніх-давен, цей будинок був оселею поважного вікторіанського джентльмена, який потребував більше простору для своєї багатодітної родини. Ще й для челяді нагорі місце знайшлося.

Будинок, звісно, окремий; жодний вікторіанський татусь не зголосився б, щоб його донька, яка вчиться грати на фортепіано, своїми заняттями надокучала сусідам. І, звісно, йому також не до вподоби було б, якби ті сусіди почули, як він влаштовує прочуханку покоївці, яка мала нахабство подати йому підгорілу рибу.

Обабіч вулиці виструнчилися пишні зелені дерева — такий собі живий параван, що затуляє будинки. Цілком очевидно, що раніше район був не надто престижний, але навіть зараз, коли ця місцина, певна річ, процвітає, вона водночас залишається затишною і охайною, хай навіть деякі з цих будинків почали здавати — окремими квартирами чи кімнатами. Кімнатами на винайм.

Єдина річ, що псує цей досконалий, ніби з поштівки, пейзаж, маячить на під'їзній алеї. Білий фургон. На боці напис великими літерами «Джек-мастак». «Будь-яка хатня робота. У нашій справі дрібниць немає!» — сповіщає напис на другому боці. Також там є номер мобільного. До багажника на даху примотужена драбинка, прикрашена кольоровими прапорцями. Якби власниця будинку була ота вікторіанська родина, цьому «Джекові», поза всякими сумнівами, наказали б залишити свій сучасний аналог ридвана на задньому дворі.

Стискаючи аркуш з відомостями, отриманими в інтернет-агенції з оренди нерухомості, так міцно, наче це — моя остання воля й заповіт, іду під'їзною алеєю. Рінь жалить ноги крізь тонкі підошви чорних черевичків на низькому підборі. Долоня волога від поту, і папір від того теж вологий, літери подекуди вже розпливлися. Коли я підходжу

ближче, увагу мою привертає незвичайна позначка високо на стіні, над ганком. Велике коло, вирізьблене в камені, а в ньому — відбиток ключа. Також там стоїть дата — 1878 рік.

Двері масивні, пофарбовані в лискучий чорний колір, з елегантним стукальцем. Кров гупає в мене в скронях, коли я стукаю. Жодних кроків не чути, але за мить жаске шосте відчуття підказує, що хтось за мною спостерігає. Втім, я трохи заспокоююся, помітивши виблиск невеличкого круглого пластикового вічка в дверях. Хай там хто на мене дивиться, він урешті-решт вирішує, що загрози я не становлю, і двері широко прочиняються.

— Ви, мабуть, Ліза? З агенції нерухомості?

Він приблизно мого віку, десь за двадцять, але оце й усе, що в нас є спільного. Одяг неформальний — вибляклі джинси й футболка, волосся зібране в недбалій пучок. Такий собі сучасний хлопець, якому подобається, коли на нього звернені погляди всіх присутніх, — про це свідчить геть усе, починаючи від золотого піратського кульчика у вусі й аж до татуювань на обох руках, які змагаються з цим кульчиком за загальну увагу. Чому людям так подобається таврувати власну шкіру? Вона має бути бездоганною й гладенькою, хіба що невблаганному часу дозволено залишати на ній свої мітки. Зовні цей хлопець узагалі-то і справді нівроку; єдиний недолік у мужній вроді цього красунчика з квадратною щелепою — це зуби, пожовклі через те, що дехто забагато курить.

— Так, — нарешті відповідаю я, намагаючись, щоб голос звучав приязно і з надією. Мені справді потрібна ця кімната.

Він зиркає на годинник. І кривиться.

— Отакої, щось ви наче трохи зарано...

Цікаво, а якби він дізнався, що впродовж останніх двадцяти хвилин я тинялася туди й назад вулицею, чи стала б його гримаса ще промовистішою?

— Якись проблеми? Мені прийти пізніше?

Він знову кривиться — але цього разу це широка, хоча й трошки поплямована нікотинном усмішка. Жестом запрошує мене ввійти.

— Певно що ні! Я не великий прихильник усіх цих церемоній!

Хутко переступаю поріг. Враження таке, наче я повернулася додому. Саме цим цей величний будинок і стане, якщо мені вдасться домовитися щодо кімнати, — моєю домівкою.

— Ласкаво просимо, як казав павук мусі¹. До речі, я — Джек.

Він заводить мене до холу — і той просто поглинає мене. Вражено роздивляюся широко розверстими очима. Будинок виявляється навіть більшим, ніж скидалося зовні. Вестибюль, вимощений чорно-білою плиткою², веде, видається, до їдальні, а ген за нею видно кухню. Інші двері зачинені. Кімнати, які ховаються за ними, Джек не збирається мені показувати. Натомість він веде мене просто до сходів з різьбленими дерев'яними бильцями. Їх устелено хідником з розляпистим візерунком.

На підлозі передпокою лежить великий килим. Він просто дивовижний — червоно-чорний, по берегах квіти, а посередині напис, напевно зроблений арабською в'яззю. Це нагадує мені килими й припалі курявою хідники, які я бачила на торговищі в Марокко, куди ми з мамою й татом їздили, коли я ще була підліток. Я змушую себе стати на нього. Вдихнути саму сутність будинку. Оце і є хол — сутність будинку, його серце. Не вірте всім тим теревеням сучасних агентів з нерухомості, які торочать, що, мовляв, серце будинку — то кухня. Насправді серце кожного будинку б'ється у проміжку між вхідними дверима й сходами, там, де зазвичай він незрушний. Де завжди панує тиша.

— То ви йдете чи ні? — питає Джек, який уже встиг здолати кілька сходинок.

Я сходжу з килима і йду за ним.

Те, що цей от молодий хлопець — власник оцього неймовірного будинку, просто дивовижно. Він, мабуть, кілька мільйонів коштує. Цікаво, чи маєток і справді належить йому? В агенції мені не сказали, хто є власник, просто дали електронну адресу, щоби була змога домовитися стосовно зручного для нас обох часу оглядин.

— То чим ви заробляєте собі на життя, Лізо?

— Працюю у відділі програмного забезпечення банку.

Джека моя професія, схоже, дивує.

— Програмне забезпечення? Трохи химерно, як для дівчини, хіба ні?

Хлопці що, й досі таке кажуть? Цікаво, чи Джек чув про рух

#MeToo³? Я вирішую не вшановувати цю ремарку відповіддю. Алекс ніколи б не бевкнув такої дурниці.

Мені раптом спадає на думку, що я наражаюся на ризик, залишаючись сам на сам у будинку з цим чоловіком. З незнайомцем. Аж тоді я міркую над тим, чи, бува, я не снобка. Освіта в приватній школі здатна перетворити тебе на снобку. Адже в мене немає жодних підстав вважати його небезпечним. Може, він «безневинний, наче ягня Боже», як каже моя матінка.

Я намагаюся переконати себе, що в місті повно людей, в яких немає вибору, окрім як шукати кімнату на винайм. І, до речі, факт мого візиту сюди зафіксовано в ріелторській агенції!

Ми дістаємося сходового майданчика другого поверху. Всі двері зачинені, окрім одних; крізь шпарину я дістаю нагоду краєчком ока вгледіти щось, неабияк схоже на величезну ванну кімнату. Затим мене знову ведуть угору. Ми долаємо ще один сходовий просвіт, цього разу якийсь вузький і покручений. Тут уже немає хідника. Отже, наша мета — горішній поверх.

Сходи риплять і стогнуть під нашими кроками.

— Ви вже дивились якісь інші кімнати? — питає він.

Я хитаю головою, хоча напевне знаю, що він цього не побачить.

— Ні. Це перша, яка привернула мою увагу. А до вас приходили інші потенційні квартиранти?

— Кілька, — озивається він. — От минулого тижня актриса завітала. Наче приємна дівчина, але, ніде правди діти, хоча акторська професія вся така крута й гламурна, та стабільності в ній немає. Немає роботи — отже, немає грошви платити за кімнату. — Він озирається на мене. — Ми не збираємося займатися благодійністю.

— У мене постійна робота, — квапливо запевняю я його. — І я працюю на одному місці вже впродовж чотирьох років. А ще в мене є рекомендації й довідка з поліції, що я не стою в них на обліку.

Він зупиняється на горішньому майданчику й розвертається до мене. Вигляд у нього неабияк потішений.

— Довідка з поліції? А ви серйозно підійшли до справи. Мені це подобається.

Я встигаю трохи захекатися, поки ми дістаємося горішнього майданчика.

— От кімната. — Джек указує на двері просто перед нами, в кінці дуже короткого коридору. Вони пофарбовані в пересічний матовий білий колір і виглядають так, наче лиш на мене й чекали все життя.

Мені незугарно перехоплює дух, коли Джек натискає на старомодну ручку. Він широко розчахує двері. Заходить.

Мене ж наче правець побив. Стовбичу на місці — чужинка, що зазирає до іншого світу.

— З вами все гаразд? Вас наче морозить... — Він вказує на велике мансардне вікно у віддаленому кінці кімнати. — Може, зачинити?

— Ні, зі мною все гаразд. Це так, вуличний холод виходить... — Я заходжу досередини.

— А я оце щойно хотів зауважити, що ви наче якось аж надто тепло вдягнені. — Промовивши це, він добросердно всміхається.

Насправді, можна було й не казати, що вигляд я маю такий, наче законодавцем моди цього року є Сніговик Фрості⁴. Сукня в мене плетена, з довгими рукавами, і вона ховає мене від підборіддя і аж до нижче колін. Також на мені щільні легінси. Єдині ділянки відкритої шкіри — це долоні, обличчя й горішня частина ступнів. Я мала б обливатися потом, але ні.

Я знаю, що він бачить — жінку з короткою стрижкою каскадом, з видовженим обличчям, найпомітнішою рисою якого є величезні очі. Жодної косметики. Ці ляпки штучного кольору й відтінків — не для мене. Оце й усе. Більше нема на що дивитися. Поганенька на вроду — от якою я себе вважаю. І це мене влаштовує.

— Отже, це і є ваш гіпотетичний скромний прихисток. Нівроку, еге ж?

І він-таки справді має слушність. Кімната дійсно нівроку. Простора й затишна, як і вказано в оголошенні. Вона розташована під самісіньким дахом, тому стеля похила. Приміщення затоплене природним світлом: золотаві промені сонця сотаються крізь мансардне вікно й люкарну⁵, з яких до того ж відкривається велична панорама вулиці й передмістя Північного Лондона. Я бачу маленький, прикрашений вигадливим ліпленням чорний камін з металевим екраном — завдяки йому до кімнати не потрапляє сміття з димаря. Овальне долівкове дзеркало. На стінах свіжі білі шпалери, мостини підлоги також нещодавно пофарбовані в біле. Меблювання витримане в мінімалістичному стилі, але вкрай функціональне: двоспальне ліжко під простеньким ліжником, тумбочка біля нього, вбудована шафа,

письмовий стіл і офісне крісло. Але мені тут подобається. Адже я не надто вимоглива.

Ця кімната наче спеціально для мене призначена.

Є єдина невеличка проблема — задушливі пахощі освіжувача повітря. Солодкавий, нудотний спиртовий запах достеменно промислового походження. Але байдуже. Якщо ця кімната буде моя, я завиграшки його позбудуся.

Але зараз від нього свербить у носі, а в роті я відчуваю гіркуватий присмак.

— З мого боку не буде нахабством спитати, чому поїхав ваш попередній пожилець?

— Попередній пожилець? — Він дивиться на мене, схиливши голову до плеча, усмішка раптом де й поділася. — А чому ви раптом вирішили, що до вас тут хтось жив?

— Просто цікаво, з якої причини можна покинути таке фантастичне помешкання.

На його обличчі знову з'являється усмішка.

— До вас у нас не було пожилеців, Лізо. Ви перша! Хочете побачити кухню та їдальню?

Вже у дверях я не втримуюся — озирнувшись, ще раз кидаю на кімнату довгий погляд.

Їдальня виявляється цілком пересічною, її декоруванням господарі достеменно нехтують, бо тут і досі стоїть незграбний дерев'яний стіл, стільці й шафа родом з 90-х років минулого століття. Мама була б просто приголомшена. В її будинку їдальня — це предмет гордоців і втіхи. Місце, куди родина приходить, щоби побути разом, поділитися наболілим, посміятися. Мабуть, багато хто зважив би, що це трохи застаріла концепція, але моя матінка дуже шанує традиції.

Кухня велика. Наче нова, але якась ніби нашвидкуруч мебльована. Певно, до облаштування доклав руку Джек — він не справляє враження аж надто ретельного майстра. Сам Джек тим часом пояснює, що мені виділять трошки місця в холодильнику. Він каже ще щось, але я не надто вслухаюся. Натомість дивлюся крізь віконце у верхній половині дверей чорного ходу.

Там, за дверима, — сад, якому, здається, й кінця-краю нема. Справдешні хащі — дерева, високий чагарник, ділянки моріжку,

розкреслені зарослими стежками.

Судячи з відстані до сусіднього будинку, цей сад може тягнутися ярдів на сто⁶, але він настільки зарослий, що точно визначити важко.

Я натискаю на дверну ручку. Аж раптом Джек рвучко смикає мене за руку. Я здивовано відсахуюся.

— Агов, полегше, — каже він хутко.

Серце в мене аж заходиться. Виглядає на те, що Джек — не таке уже й безневинне ягня. Може, він ягня — серійний убивця.

Він примирливо скидає руки.

— Перепрошую, не хотів вас лякати. Просто сад — це наш приватний простір. — Тепер він говорить трохи повільніше. — Ну, ви ж розумієте, як воно... коли здаєш комусь кімнату, хочеться залишити якийсь куточок у будинку тільки для себе.

А відтак додає з надією в голосі:

— Втім, якщо ви любите засмагати, то там, на моріжку перед будинком, місця чимало. Хоча, бачу, шкіра у вас світла, тож, мабуть, до сонця ви не надто прихильні... Що ж, розумно: меланома й усе таке...

Масую зап'ясток у тому місці, де він мене вхопив, хоча рука насправді не болить. Судомно сковтую, серце збожеволіло тьохкає. Він же просто міг сказати, що до саду мені зась! І зовсім не обов'язково було вдаватися до фізичного тиску. Так, звісно, він вибачився, але...

— Ви — Ліза, чи не так? — Цей новий голос відтягує мою увагу від Джека. У прочілі стоїть поважного віку пані середнього зросту. Вона вбрана в елегантний чорний брючний костюм і черевички на запаморочливо високих підборах. Худорлява — аж хворобливо-тендітна, наче людина, яка одужує після тривалої недуги або надміру прихильна до дієт. Напевно, їй трохи за п'ятдесят, хоча не схоже на те, що вона так от просто зголоситься старішати. В неї файно ліплене обличчя, але шкіра напнута, аж неприродно гладенька — таке буває хіба що після уколів ботоксу. Лиш зелені очі, погляд яких спрямований на Джека, а не на мене, свідчать, що колись вона була справжня красуня. Та, власне, по-своєму вона й досі красуня.

— Так, я прийшла глянути на кімнату, — відповідаю, відступаючи на крок від Джека, бо й досі відчуваю його зухвалий доторк на власній шкірі. Кидаю на нього швидкий погляд; еге ж, він теж відчувається ні в сих ні в тих. — Ваш син саме показував мені ваш чудовий будинок.

Химерно, але вона не відповідає. Натомість чути цокання підборів кам'яною підлогою — вона підходить до Джека. Зводиться навшпиньки й цілує його — в губи.

Ой-йой. Отакої! Від сорому мої щоки беруться краскою. Мені кортить провалитися крізь землю. Я ж мала пам'ятати, що в оголошенні зазначалося, що власниками будинку є подружжя, а не мати з сином! Та на Бога, вони ж навіть анітрохи не схожі одне на одного! Мене знову охоплює тривога, адже ця пані зараз достеменно вкаже мені на двері.

Я не можу втратити цю кімнату.

— Перепрошую, — кажу квапливо.

«Стули пил, ти ж зараз остаточно все зіпсуєш!»

Джекова дружина, відмахнувшись від моїх незугарних вибачень, підходить і простягає мені руку.

— Я — Марта.

Потиск її міцний, шкіра гладенька; не схоже, що цій жінці в житті довелося важко гарувати. Мене огортає делікатним ароматом вельми недешевих парфумів.

Вона дарує чоловікові сьайливу усмішку.

— Чому б тобі не зрізати трохи зеленої квасолі на вечерю?

Кивнувши мені, Джек аж із надмірною готовністю вшивається до саду, куди мені зась.

— Він не хотів вас налякати.

Знову зводжу очі на Марту.

— Він просто трохи зациклений на тому своєму саду. Вирощує там усіляке зілля... — Вона стишує голос — так зазвичай пліткують з близькою подругою. — Між нами кажучи, він і на мене гиркає, коли я туди потикаюся. ...Може, я зараз заварю нам чаю і ми трохи посидимо й потеревенимо у вітальні?

Чай — це звучить непогано, але...

— Перепрошую, але в мене обмаль часу. Вже наступним разом.

Вона дивиться просто мені в очі.

— А чи він буде, той наступний раз? Джек запропонував вам поселитися в нас?

— Ми до цього не дійшли.

— А якщо я запропоную, погодитесь?

Я вагаюся, згадуючи чужі пальці, що стискають мій зап'ясток.
А затим зусиллям волі струшую з себе цей спогад.
— Я залюбки винайму у вас кімнату.

Виходжу з будинку з радісною усмішкою, відчуваючи, що Марта проводить мене поглядом. Щойно зачиняються двері, видихаю з полегшенням, відчуваючи неймовірне бажання до чогось прихилитися.

— Що, файно з мене посміялися, га?

Здригаюся, почувши ліворуч чийсь голос. Бачу стару; на її голові брунатний вовняний капелюх з бузковою плетеною квіткою попереду. Вона пильно вдивляється в мене з присадку сусіднього будинку. Тицяє в мій бік садовими ножицями з таким виразом, який не залишає сумнівів стосовно того, що вона б залюбки ними мене штрикнула.

Задкую на крок.

— Перепрошую?

— Ви ж тицали пальцями в мій сад і реготали. Бо це, хай йому грець, мій сад!

Почуваюся повністю збентеженою.

— Перепрошую... я не...

Вона не дає мені змоги закінчити — хутко зникає у своєму будинку. За нею порскають двоє котів. Двері за ними з виляском зачиняються.

[1](#) Посилання на відомий вірш англійської поетеси Мері Говітт (1799—1888) «Павук і Муха». В центрі сюжету — підступний павук, який умовляннями, лестощами й красномовством заманює довірливу муху до свого павутиння. (Тут і далі прим. перекл.)

[2](#) Чорна й біла плитка, що утворює різноманітні візерунки на підлозі холу, вважалася «візитівкою» найзаможніших будинків за вікторіанської доби.

[3](#) Me Too (або #MeToo, з англійської — «Я теж») — хештег і соціальна акція-флешмоб, спрямована проти сексуального насильства й сексуальних домагань. Вони набули популярності в соціальних мережах у жовтні 2017 р. внаслідок секс-скандалу навколо кінопродюсера Гарві Вайнштейна.

[4](#) Сніговик Фрості — персонаж американського різдвяного короткометражного мультфільму за мотивами однойменної популярної різдвяної пісні.

[5](#) Люкарна — вид дахового вікна, переважно овальної або круглої форми.

[6](#) 100 ярдів — 91,4 м.

Розділ другий

Вийшовши з будинку Джека й Марти, сиджу в автівці. Мене тіпає, я стискаю кермо, намарно намагаючись угамувати трем. Не вдається. Відчиняю бардачок, витягаю слоїчок антидепресантів, ковтаю дві пігулки, навіть на запиваючи. Заплющуюся, чекаючи, поки вони почнуть діяти, рятуючи мене своїми чарами. Відкидаюся на спинку крісла, легенько притискаю кінчики пальців до скронь. Масую. Глибоко вдихаю. Дихаю всією поверхнею шкіри — спеціальний мій метод, що допомагає заспокоїтися.

Раз, два — деревá!

Три, чотири — вийшли звірі!

П'ять, шість...

Звільна, легко, спокійно...

Щойно мене трохи розпружує, зиркаю на годинник. Шістнадцята тридцять, а в мене на сьогодні призначена ще одна зустріч. Батьки очікують, що ввечері я навідаю їх у Сурреї. За звичайних обставин я б без жодних вагань скасувала нашу домовленість, але в тім-то й річ, що нині обставини не звичайні. Якщо я не приїду до них, вони почнуть панікувати, сколошкають родичів. Ба гірше, поліцію поставлять на вуха. Останнє, чого мені кортить, — це щоб рідня або правоохоронці зараз сіли мені на хвіст.

Заводжу машину й вирушаю. На дорогах корки й тягучка, і воно на краще. Доводиться сконцентруватися на керуванні. Не лишається часу на розпачливі думки й самокопання. Виїхавши з M25⁷, прямую крізь Моул-Веллі⁸ — зелені рясні пасовиська, вгодовані корови й вівці. Статечні селища — зі статечними будиночками, обіч яких припарковано статечні автівки. Оце — та Англія, в якій я зростала. А чогось більш англійського, ніж будинок моїх батьків, і уявити годі.

Це старий пасторат; він менший, ніж той будинок, у якому я наразі збираюся винайняти кімнату, але такий самий величний, лиш у свій власний спосіб. І більших англійців, ніж самі мої батьки, які ждуть мене біля дверей, також годі вигадати. Вони достеменно побачили мене ще здаля, щойно я завернула на довгу під'їзну алею. Тут завжди так.

Тато — виструнчений, прямий як палиця; через це здається ще вищим і вміє привернути увагу. Мама жартома кличе його «срібний лис»: волосся в нього вже майже посивіло. До того як вийти на пенсію, він був один з найвідоміших лікарів у Лондоні й кар'єру завершив, маючи приватну практику. Таких, як він, нині зустрінеш не часто. Сильний і мовчазний. Стоїк — оце, мабуть, буде саме те слово.

Мама — низенька, її волосся завдовжки до плечей не сиве, а радше біле. Вік їй личить, зморшки й плями її не лякають, я це знаю напевне. Вона з тих жінок, яких нині також не часто зустрінеш. Такі, як вона, неймовірно пишаються здобутками свого чоловіка і єдиної дитини, але самі залюбки аплодують їм, залишаючись за лаштунками. І от її вже аж ніяк не приймеш за чоловікову матінку.

Його звати Едвардом, її — Барбарою. Саме Барбарою — на Барбі вона не відгукується. Обоє вбрані практично й зручно, як справдешні сільські мешканці. Не знаю, твідове те вбрання чи ні, але скидається на те, що все ж таки твідове. Така собі статечна пара, одружена тридцять чотири з половиною роки. Цю надійність я хотіла б бачити і в своєму чоловікові також. Звісно, в пам'яті негайно зринає згадка про Алекса. Я безжально відтрочую цю думку геть.

— Привіт, люба!

Тато вітається зі мною лагідно, але водночас у тоні його чути стриманість — такий собі натяк на те, що чекає на мене попереду. Ані обіймів, ані поцілунку в щоку. Натомість він заправляє мені за вухо пасмо волосся, так само, як робив це, коли я була ще зовсім маленька.

Мама обдаровує мене однією зі своїх сяйливих усмішок і цьомкає в щоку. Вона не відпускає мене з обіймів, квапливо проводить долонями по моїх обіп'ятих тканиною рукавів передпліччях. Судомно роздивляючись мене, вона намагається вишукати бодай якісь зміни. Краще б вона цього не робила: я страшенно ніяковію.

Коли ми заходимо до будинку, мені, як завше, впадає в око, що старий пасторат ущерть заставлений моїми світлинами. От я зі шкільними нагородами, ондечки — з грамотою за перше місце на олімпіаді з математики, отам я, перемігши у змаганнях з їзди верхи, обіймаюся з кіньми. Все це змушує мене шарітися, але в усіх цих світлинах є ще дещо, маленький гандж, майже непомітний. Обіч мене немає ані подруг, ані хлопців. А ще я дуже тендітна, аж хворобливо худенька. Навіть Марта на моєму тлі здавалася б товстулею, якій не

завадило б скинути кілька фунтів. І ще мені добре відомо, що всі світлини, на яких я найхудіша — шкіра й кістки, обличчя, на якому залишилися самі величезні очі, — завбачливо сховані по шафках.

До того ж тут немає жодної світлини, на якій я була б увічнена немовлям. Мама казала, що альбом з фотографіями вкрали разом з іншими речами, коли в будинок, у якому ми жили, вдерлися грабіжники. Я тоді була зовсім крихіткою й того нашого помешкання не пам'ятаю.

Єдине, окрім моїх портретів, фото, яке варте уваги, — це світлина тата, який щойно розпочав навчання на медичному факультеті. На ній він разом з двома колегами-студентами, причому всі троє не вельми тверезі. Хлопці здійсмають кухлі з пивом, мало не тицяючи ними в об'єктив, а обличчя їхні приховані за медичними масками.

Заходимо до затишного, плеканого саду. На залізному кутому столі посеред пахощів і квіту таткових унікальних різнокольорових гвоздик розкладене частування — мамине шотландське печиво, цинамонові перепічки й фруктовий пиріг, — а також стоїть заварник з чаєм.

Мама неквапом відрізає перший шматок пирога, який призначається саме для мене. Власне, це не шматок, а здоровенний кусень — мовчазно, але наполегливо вона докладає зусиль задля того, щоб я набрала вагу. Прикипівши до мене очима, вона чекає Моменту Ікс. Тієї самої миті, коли я відламаю шматочок і вкину його в рот. Слухняно роблю те, чого від мене сподіваються. Жую.

— Чудовий пиріг, мамо! — Трохи надміру демонстративно оближую губи. — Ти скоро Мері Беррі⁹ перевершиш!

Мама в захваті, очі її потішено сяють. Інша людина на її місці вже б захоплено плескала в долоні — геть-чисто наче один з тих фейсбучних мемів. Авжеж, я брешу. В пирога консистенція і смак загуслого місива з цукру, смальцю й дитячого пластиліну.

Чай уже розлито по чашках, і батьки починають мляву балаканину про теплу погоду, сусідів, татові перемоги в гольф-клубі.

Але все це — облуда. Я знаю, нащо насправді ми зібралися, що саме маємо обговорити. Це так само передбачувано, як щотижневі відвідини батьками недільної відправи.

А ще я помічаю оті значущі погляди, якими вони обмінюються.

Першим на амбразуру кидається тато.

— То як ти сьогодні, любя?

З цього ж таки запитання він, поза всякими сумнівами, починав розмову зі своїми пацієнтами.

Роблю ковток теплою чаю й лиш тоді відповідаю:

— Зі мною все гаразд.

А відтак долучається й мама.

— Ти добре їси?

— Так. Тричі на день, збалансоване харчування. — Я пхаю до рота чергову порцію пластиліну-цукру-смальцю, змішаних з родзинками й коринками, щоб надати своїй відповіді більшої переконливості. Цього разу місиво прилипає мені до передніх нижніх зубів.

— А спиш добре?

— Так.

В животі у мене починає крутити. Я не збираюся винуватити їх у тому, що вони роблять, але виступати в ролі комахи, яку досліджують під мікроскопом, не надто приємно. Це страшенно - бісить. Язиком мені вдається зсунути місиво з зубів, але якась часточка його прилипла намертво.

— Ти впевнена? — Це знову мама. Батьки в мене командні гравці, їх так просто не скараскаєшся.

— Так.

— То ти вчасно приймаєш ліки?

— Так, я досі приймаю антидепресанти.

Мама кривиться — передбачувано. Слово «депресія» стосовно єдиної дитини змушує її нервуватися. Мені не подобається ним зловживати, але іноді це — єдиний спосіб спрямувати в інше річище розмову, яка стала надто вже особистою.

Спрацьовує й цього разу. Мати починає розпитувати мене про роботу. Зазвичай це — цілком безпечна тема, адже батькам відомо, що працюю я старанно й на роботі в мене все просто чудово.

Я розповідаю, що мене, ймовірно, знову підвищать, що до мене вже потикалися рекрутери, пропонуючи посаду з більшою платнею. Батьки аж світяться від гордощів. Я також свічуся — від задоволення. А чом би й ні? Я ж фахівець. Дехто б, напевне, сказав, що аж надміру фахівець, бо близьких друзів в мене на роботі не з'явилося. І взагалі в мене немає жодної близької подруги.

Аж відтак мама вдає, ніби про щось згадала. Ставить філіжанку на блюдце.

— До речі, люба, ти ж уже бачилася з доктором Вілсоном?
Киваю, відсуваючи вбік тарілку, на якій ще залишився добрячий кавалок пирога.

— Так, я ходила до нього кілька разів.

Батьки знову презиранються, цього разу стривожено.

Тато дивиться кудись у далечінь, на бувалу в бувальцях жовту гойдалку в глибині саду. Ця гойдалка — уособлення того, як я уявляю собі щастя: тато, який дбайливо штовхає її, і я злітаю все вище й вище й верещу, щосили чіпляючись за мотузки.

Батько зводить на мене погляд, очі його потемніли від болю.

Мама зсуває брови, її обличчя — уособлення тривожного спантеличення.

— Дивно, люба, тому що тато нещодавно обідав з доктором Вілсоном і той йому сказав, що ти з ним не зв'язувалася.

Якщо є на світі щось, що я ненавиджу більше, ніж брехати батькам, то це те, коли вони мене заскочують на брехні. Засоромлено бурчу ледь чутно:

— Так, я була дуже зайнята...

— Ми з твоїм батьком... — наполегливо каже мама, наче я й досі ота от малеча на гойдалці, якій треба нагадати, що час повертатися на грішну землю, — вважаємо, що тобі варто зустрітися з ним. Він давній татів друг. Вони разом навчалися в університеті. Він — один з найкращих психіатрів Лондона. Люди платять грубі гроші, аби тільки потрапити до нього на консультацію.

Якби на цьому вона й зупинилася, я б скорилася й зголосилася зустрітися з доктором Вілсоном. Але, на нещастя, вона додає:

— ...а надто після того, що сталося.

Я одразу забуваю про те, що в таких родинях, як наша, існує неписане правило завжди тримати себе в руках. Адже втратити самовладання — це вульгарно, це неправильно. Але я не стримуюся. Не пам'ятаю, як саме пиріг опиняється в мене в руках, — але дорогоцінна мамина мішанина злітає в повітря, падає в траву й розвалюється навпіл. І лежить там, на землі, така ж понівечена, якою почуваюсь я сама.

— Те, що сталося чотири місяці тому, — то була помилка, просто помилка! Чуєте?

Голос навіть не схожий на мій власний, це — голос дитини, яка прагне бути почута, яка понад усе хоче, щоб її зрозуміли.

— Скільки ще разів я мушу повторювати! Я не збиралася нічого з собою робити!

Мене кидає в дрож від люті. Кортить зупинитися, але я не можу.

— Якого довбаного дідька? Та хоч отих своїх коновалів поспитайте в тому довбаному шпиталі — це був просто бісів нещасний випадок!

Маму аж тіпає від жаху, вона вражено дивиться то на порожню таріль від пирога, то на мене. У тата суворе обличчя. Еге ж, тепер я розумію, як, либонь, тремтіли перед ним його студенти-медики.

Голос його звучить строго й похмуро.

— Буду дуже вдячний, якщо ти утримаєшся від уживання такої лексики в цьому будинку, Лізо. І від того, щоб ображати маму, яка просто хоче тобі допомогти. А ще я буду дуже вдячний, якщо ти не називатимеш моїх колишніх колег коновалами.

Засоромлено опускаю голову. На очі навертаються сльози. Чому я не можу бути така, як усі інші? Я ж помічаю, як колеги позирають на мене на роботі. Отой от робот Ліза, яка навіть на обід не ходить. Вона ж не людина. Вона ж ненормальна.

— Еде, — стиха каже мама, майже лагідно. — Не тисни на неї.

— Вибачте! — вибухаю я, нарешті зводячи голову й зважуючись зустрітись очима з двома людьми, які люблять мене понад усе на світі.

Мама оговтується. Звільна перехоплює ініціативу.

— Все гаразд, любя, ти просто засмучена, ми розуміємо. Ніхто ж не пропонує тобі...

Вона не договорює, буквально сковтує неймовірним зусиллям слова, вже ладні зірватися з губ. А тому пробує зайти з іншого боку.

— Ми знаємо, що ти цього не хотіла. Знаємо.

Не розумію, як вона може це знати. Навіть я не знаю до пуття, що саме я збиралася зробити того дня.

Тато, загартований своїм медичним минулим, мовчить. Інколи мамині методи ефективніші за всі його наукові підходи.

— Якби ж то ти зголосилася навідати доктора Вілсона, то він, мабуть, допоміг би розібратися з твоїми проблемами, — вкрадливо починає мама. — Він би підказав тобі, як з ними впоратися. Він же чудова людина, еге ж, Едварде?

Татове обличчя вже не таке суворе. І його стриманість де й поділася. Він згорбився, наче старигань.

— Так. Він чудовий.

Мені кортить пригорнутися до нього. Доторкнутися. Міцно обійняти. Я завжди була таткова донечка. Між нами є особливий зв'язок, що сформувався тоді, в саду, коли він гойдав мене на тій пластмасовій гойдалці.

Я зважуюся. В мене духу не вистачає завдавати їм додаткового болю.

— Я піду до нього. Домовлюся про зустріч.

Мені не хочеться звертатися до цього доктора Вілсона. Ще один представник медичної братії, який препаруватиме мене. Мені здається, що я вже встигла побувати в кожного психотерапевта, терапевта, психіатра, цілителя й псевдомозгоправа в радіусі двадцяти миль від Лондона. От як мені забути отой сеанс із хлопом, що нарізав довкола мене кола, вбраний у пурпуровий східний халат і намисто, зроблене з мушель, які, схоже, виловили на пляжі Брайтон-біч? Того, що мацав мене своїми липкими від поту, пожадливими лаписьками, буцімто для того, щоб позбавити мене проблем? Це ж уявляєте, якою мірою я прагну розібратися в тому, що зі мною відбувається, якщо на таке зголосилася?

Коли мене чотири місяці тому випустили з лікарні, щось підштовхнуло мене в новому напрямку. Не можу до пуття пояснити, що воно таке було. Може, я врешті-решт усвідомила, що так далі тривати не може. Саме тоді я остаточно все вирішила.

Не потрібна мені ніяка психологічна допомога, і поради також не потрібні.

Мені потрібна правда.

Хай там як, я піду до цього доктора Вілсона, якщо це ошчасливить батьків і вони нарешті від мене відчепляться.

Решту вечора ми поводимося так, наче нічого не сталося. Отак воно й ведеться зазвичай у таких родинах, як у нас, — якщо виникає якась незручна ситуація, зустрінь її, знешкодь, а потім заховай якомога глибше.

Наші посиденьки завершуються тим, що батьки обіцяють за два тижні навідати мене в Лондоні. Лишень коли я вже прямую до автівки, до мене дещо доходить.

Я ж так і не сказала їм, що переїжджаю до тієї кімнати в будинку
Марти й Джека.

[7](#) M25 — кільцевий автомобільний шлях завдовжки 188 км, розташований навколо Лондона.

[8](#) Моул-Веллі — один з районів графства Суррей.

[9](#) Мері Роза Еллін Беррі-Геннінгс — британська письменниця й ведуча кулінарного шоу. Вона є авторкою більш ніж сімдесяти п'яти книжок з куховарства, зокрема свого бестселера — «Біблії для випікання».

Розділ третій

У день мого переїзду Марта з Джеком чекають на мене біля вхідних дверей — точнісінько так, як роблять це мої батьки щоразу, коли я приїжджаю їх навідати. Я бачу їх, щойно вибираюся з автівки «Uber», тягнучи єдину свою валізу. І це видовище змушує мене нервуватися. Якось я не розраховувала на свято з нагоди власних вхідчин і на килимок «Ласкаво просимо» перед дверима, об який треба обтрусити черевики, перш ніж зайти. *Певна річ, вони хочуть просто привітати мене з переїздом*, вмовляю я себе.

Мене страшенно тіпає — такою мірою, що те, що я взагалі здатна рухатися, доволі дивно. Більшу частину ночі я прогомзалася в ліжку, страшенно переймаючись через переїзд. Мені й раніше трапляло жити не самій, але це вперше доведеться мешкати в чужому будинку з людьми, які є його власниками.

Марта всміхається й махає мені, її чоловіченько ледь погойдується з підборів на носачи черевиків.

Немає чим перейматися. Вони хороші люди.

Натягаю на обличчя найсліпучішу свою усмішку й упевнено рушаю до них. На мій подив, Марта мене міцно обіймає. Мене огортає теплий вишуканий аромат її парфумів. Я трохи ніяковію в її чіпких руках, але напруження почасти мене полишає.

Нарешті вона лагідно випускає мене з обіймів, але одразу ж бере попід лікоть.

— Ласкаво просимо, Лізо, — урочисто мовить вона, наче виступаючи перед величезним натовпом глядачів і збираючись вручити мені якусь нагороду.

Вбрання в неї, авжеж, до такої нагоди неабияк пасує. Минулого тижня, коли я приходила на оглядини, Марта була вбрана наче елегантна пані на прогулянці містом; зараз вона зразок того, як має виглядати господиня елітної вечірки «для своїх». Вечірня сукня, рубіново-червоні черевички на тонесеньких, наче голка, підборах, бездоганний макіяж — такою мірою бездоганний, що ще трохи, й обличчя нагадувало б порцелянову машкару. Цікаво, вона що, кудись збирається? Чи вона одна з тих «сплячих красунь», які навіть у ліжку залишаються при повному параді й виглядають просто супер усі

двадцять чотири години на добу? Я в порівнянні з нею — просто живе втілення недбальства у своїх вибляклих «варених» джинсах і картатій зеленій блузці з довгим рукавом, з ультракороткою стрижкою й величезними, наче в сови вдень, очима.

Марта дивиться на мене так, наче я — її обожнювана родичка.

— Ми хочемо, щоб у нашому будинку ви були дуже щасливі.

У вашому будинку.

«У вашому будинку». Мене раптом вражає розуміння: я житиму в будинку, який насправді не мій. У будинку, де мешкають також його власники — двоє чужих мені людей.

— Дивно, що ви так швидко змогли розірвати договір про оренду з вашим попереднім домовласником, — зауважує Джек.

Я міцніше стискаю ручку валізи.

— Та я в подружки жила. Цими днями знайти нормальне помешкання за пристойну ціну в Лондоні просто неможливо. Не уявляєте, яка я щаслива, що мені трапила ваша кімната. — Цього разу я всміхаюся цілком щиро.

Я й справді щаслива. Адже цей переїзд має для мене величезне значення.

Джек квапливо забирає в мене валізку, а Марта веде мене - досередини.

Сьогодні в передпокої світліше, тому я помічаю, що стіни прикрашають світлини й репродукції в рамах. У мене знову виникає це химерне бажання зупинитися на червоному з чорним килимі в самому серці будинку, але Марта веде мене до сходів. І відпускає мою руку.

— Джеку, зроби-но нам честь, — м'яко просить вона. В голосі її бринить сміх, наче в дівчиська-реготухи.

Я йду за Джеком. А тоді чую, як тонко риплять сходи в мене за спиною. Марта піднімається останньою. На другому поверсі всі двері зачинені, цього разу включно з тими, що ведуть до ванної кімнати. Либонь, десь у глибині будинку прочинене вікно, тому що зимний протяг облизує мені ноги, коли ми піднімаємося сходами.

Моя кімната. Я вирішую, що варто це озвучити, тільки-но Джек прочиняє двері. Сьогодні її заливає доволі тьмяне денне світло. Тут задуха, а через це кімната здається меншою, стіни наче зсунулися. А ще цей бісів дразливий освіжувач повітря — він і досі залишається

тут, наче непроханий сусіда, який оселився на дурняк і не сплачує своєї частини орендної плати.

Джек підкочує мою валізку до ліжка й віддає мені ключа від вхідних дверей. Марта стовбичить у дверному прочілі.

Джек дивиться на мій багаж.

— А ви, одначе, порожнем мандруєте!

— Так, більшість речей я залишила в сервісі зберігання.

— Викинули гроші на вітер, Лізо, і то неабиякі. Слід було привезти все, в нас місця вистачить. — І додає квапливо. — Еге ж, Марто?

Та осудливо цокає язиком.

— Та дай ти дівчині оговтатися, вона ж щойно ввійшла! Про речі поговоримо іншим разом. Я певна, що зараз єдине, чого кортить Лізі, — це облаштуватися.

Я квапливо запевняю обох, що все гаразд; мовляв, той сервіс зберігання, яким я користуюся, мені цілком підходить.

Так химерно: коли ти приходиш на оглядини будинку, квартири чи кімнати, то ніколи не помічаєш маленьких недоліків, хоча й намагаєшся їх видивитися. Лишень коли ти вже переїхав, на тебе чатують неприємні сюрпризи. Напередодні вночі пройшла коротка, але рясна літня злива, і зараз я помічаю краплі навколо мансардного вікна, а стеля навколо наче повогшала. Я вказую на це Джекові.

Він якийсь час вивчає вікно, наче сподіваючись, що під його поглядом воно висохне саме.

— А я ж вважав був, що вже відремонтував цю штуку. Але байдуже, принесу драбинку й гляну.

— Це не горить. Зробіте, коли буде нагода.

Найменше мені кортить, щоб у них склалося враження, що я одна з тих вимогливих пожильців, які постійно скиглять і нарікають на кожну дрібничку.

Аж тоді дещо спадає мені на думку.

— А ключ від самої кімнати ви мені дасте?

Відповідає Марта. Вона у своїй запаморочливій сукні й досі стоїть у дверному прочілі, вільотно зціпивши руки в замок. Я помічаю, що нігті в неї вкриті яскраво-червоним лаком.

— В цьому будинку жодна кімната не замикається. Ми з Джеком вирішили, що єдина умова, за якої ми зголосимося на те, щоб у нас жила чужа людина, — це принцип обопільної довіри.

Мені варто наполягати на ключі. Певна річ, це ж звичайний пункт такого штабу угод? Як іще я можу захистити своє право на особистий простір?

Але натомість я квапливо погоджуюся:

— Так, звісно.

Не сказала б, що це дуже мене тішить, але скандал через це влаштувати не варто, я не можу втратити нагоду тут оселитися.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ